

Arrest

nr. 347 233 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Koopvaardijlaan 13
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 15 april 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft, en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 8 augustus 2025, genomen door de gedelegeerde van de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd op 3 november 2023 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 2 november 2026. Verzoeker beschikt ook over een Grieks reisdocument dat geldig is tot 14 december 2028 (Landeninformatie, stuk 6, nr. 1, aanvraag Cedoca derde landen van 13 juni 2025). Verzoeker betwist dit niet.

2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er geen elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid.

3. Vervolgens wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”,

- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”,

- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;

- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;

- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDA/ECRE-rapport van juni 2024, RSA/PRO ASYL-rapport van april 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoeker, een vierentwintigjarige man, maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij kampt met ernstige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

Waar verzoeker betoogt dat hij kwetsbaar is vanwege diens herkomst uit Gaza en de problematiek aldaar, overweegt de Raad dat een zulke algemene verwijzing niet volstaat om een kwetsbaarheid aan te tonen. Dit dient te worden bewezen aan de hand van concrete, persoonlijke elementen. Hoewel de Raad de moeilijke situatie die verzoeker thans leeft erkent, merkt de Raad op dat de algemene informatie en rapporten die verzoeker neerlegt over de verhoogde kwetsbaarheid van Palestijnen in België, alsook de aangehaalde rechtspraak van de Raad over mogelijke bijzondere kwetsbaarheden van Palestijnse verzoekers, niet dienstig is bij gebrek aan precedentenwerking. Verzoeker dient zijn bijzondere kwetsbaarheid in concreto aan te tonen.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten.

Aldus brengt verzoeker wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. De Raad benadrukt verder dat verzoeker nog steeds over een geldige ADET-verblijfsvergunning beschikt, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

8. De Raad wijst er vervolgens op dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen.

Uit het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt dat hij op 3 november 2023 de vluchtelingenstatus verkreeg. Verzoeker vertrok op 14 oktober 2024 uit Griekenland (DVZ-verklaring, stuk 7, vraag nr. 33). Verzoeker verbleef iets minder dan een jaar in Griekenland na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus. Hierbij blijkt echter uit verzoekers verklaringen dat hij geen enkele intentie had om in Griekenland werkelijk een duurzaam op te bouwen. Griekenland was nooit zijn eindbestemming en verzoeker wilde naar België komen om te werken en verder te studeren (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 5, 6, 8; DVZ-verklaring, stuk 7, vraag nr. 33).

Nochtans blijkt dat verzoeker in Griekenland zichzelf staande kon houden.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent terdege het volgende:

“In dit verband dient er vooreerst opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat Griekenland nooit uw eindbestemming was. Zo verklaarde u (meermaals) dat u naar België wou komen om er te studeren en te werken (CGVS, p. 5 en 6), dat u verplicht werd om een asielaanvraag in te dienen in Griekenland (Verklaring DVZ, vraag 23 en 33; CGVS, p. 6) en dat het nooit uw bedoeling was om er te blijven en eigenlijk wenste verder te reizen, maar uw documenten gestolen werden (Verklaring DVZ, vraag 33; CGVS, p. 8). Uit dergelijke verklaringen kan geenszins een wil en intentie om in Griekenland een duurzaam leven op- en een toekomst uit te bouwen, worden afgeleid, dit hoeft geen betoog. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u na het verlaten van het opvangcentrum op Leros in Griekenland steeds een dak boven uw hoofd had en u er toegang had tot de woning/huurmarkt. Zo verbleef u eerst vijf dagen in Athene bij verre familie (CGVS, p. 6-7). Tijdens uw verblijf in Manolada en Frada gedurende respectievelijk anderhalve maand en iets minder dan een maand kreeg u logement aangeboden door uw werkgever (CGVS, p. 7). Dat deze verblijfplaatsen naar uw mening ontoereikend waren (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 7) – u legt dienaangaande ook drie foto’s neer – doet hieraan geen afbreuk. Tijdens uw verblijf in Athene sliep u steeds in een collectieve woning (Verklaring DVZ, vraag 33; CGVS, p. 7, 13 en 14). U had al een goede woning, maar besloot toch te verhuizen naar een betere woonst in de buurt (CGVS, p. 14). Deze woonst was dermate bevredigend dat u niet verder zocht naar huisvesting (CGVS, p. 13 en 14). Op Kreta kon u ten slotte enkele dagen kosteloos bij een vriend verblijven om vervolgens opnieuw op uw werkplek een slaapplek te krijgen (CGVS, p. 7). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u in Griekenland ook kon werken. Zo werkte u anderhalve maand in Manolada en ongeveer een maand in Varda in de aardbeienpluk (CGVS, p. 6). Ook op Kreta kon u gedurende ongeveer een maand in de aardbeienpluk terecht (CGVS, p. 7). Daarnaast werkte u gedurende zes maanden in een voedselbedrijf in Athene (CGVS, p. 7). U kon naar eigen zeggen telkens binnen een of twee dagen werk vinden (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u naast langsgaan bij bedrijven en werkgevers en uw netwerk of facebookgroepen aanspreken (CGVS, p. 8, 14 en 15), u geen andere stappen ondernam om werk te vinden. U schreef zich dan ook niet in bij arbeids- of interimkantoren en bevroeg zich evenmin bij de Griekse overheid of ngo’s om u te helpen werk te vinden (CGVS, p. 8, 14 en 16). Uw uitleg dat u dit niet deed omdat u uw documenten verloor, kan niet overtuigen gelet op de ongeloofwaardigheid dat u deze documenten verloor. U schreef zich evenmin in als werkzoekende bij de openbare dienst voor arbeidsvoorziening van het ministerie van arbeid (DYPA/OAED) (zie administratief dossier) (CGVS, p. 15). Er dient dan ook opgemerkt te worden dat indien u in Griekenland moeite had om werk te vinden er verwacht kan worden dat u net alle stappen zou ondernemen om aan (ander) werk te geraken zodoende uw situatie er te verbeteren en te kunnen integreren in de Griekse samenleving. In dit verband kan er nog opgemerkt worden dat u in het opvangcentrum wel informeerde naar Griekse taallessen, maar zich nadien niet langer inspande om de Griekse taal te leren buiten via filmpjes op YouTube en door Grieken aan te spreken omdat u te horen kreeg dat u zelf moest instaan voor de kosten en u besloten had om naar België te komen (CGVS, p. 6, 8, 14 en 16). Dit toont opnieuw aan dat u in Griekenland nooit van plan was om ernstige pogingen te ondernemen om er een duurzaam bestaan uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Daarenboven blijkt dat u een ondernemende en zelfredzame man bent die naast het Arabisch zijn plan kan trekken in het Engels (Verklaring betreffende procedure; CGVS, p. 4 en 16), die in Gaza zijn diploma middelbaar onderwijs behaalde en hogere studies in Algerije aanvatte, hetgeen u staaft met documenten (Verklaring DVZ, vraag 11), en die (al dan niet met de hulp van derden) financiële mogelijkheden had/heeft. Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat u tijdens uw reis van Gaza naar Algerije en tijdens uw studie aldaar financieel ondersteund werd door uw familie (CGVS, p. 5) en dat u zelf deze reis regelde (Verklaring DVZ, vraag 32). Voorts maakte u sinds de toekenning van uw internationale beschermingsstatus in Griekenland meerdere reisbewegingen waarbij u vanuit Leros naar Athene ging (Verklaring DVZ, vraag 33;

CGVS, p. 6), daarna doorreisde naar Manolada en Freda (CGVS, p. 6) om terug te keren naar Athene voor enkele maanden (CGVS, p. 7) en vervolgens naar Kreta te reizen (CGVS, p. 7). Deze reizen bekostigde u met het werk dat u in Griekenland verrichte (CGVS, p. 7). Aansluitend kan er nog op gewezen worden dat u over een netwerk beschikt dat u ondersteunt. Zo bekostigden uw familieleden en vrienden met verblijfstitel in België uw reispaspoort en uw reis naar België (CGVS, p. 9 en 11). U kon ook eerder bij hen terecht om geld te lenen en in uw onderhoud in Griekenland te voorzien (CGVS, p. 3 en 7). Uit niets blijkt dat zij dit bij uw terugkeer naar Griekenland niet meer zouden doen. Wat meer is, u heeft een vriend A [...] die eveneens erkend vluchteling is in Griekenland en er woont en werkt (CGVS, p. 9). Verder kan er nog aangestipt worden dat u ook in België (en Algerije) weldegelijk in staat bent om te werken aangezien u de weg vond naar de arbeidsmarkt (CGVS, p. 2 en 5). Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat u wel degelijk over voldoende (financiële) middelen en een netwerk beschikt en u voldoende zelfredzaamheid aan de dag kan leggen om bij een terugkeer naar Griekenland, als persoon die er internationale bescherming geniet, moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving het hoofd te bieden.”

Verzoeker kon steevast werken in Griekenland en had onderdak, hetgeen overtuigend aantoont dat verzoeker zelfredzaam is en zichzelf staande kon houden in Griekenland. Tevens kon hij rekenen op een netwerk ter ondersteuning. De Raad benadrukt dat uit de bestreden beslissing ook blijkt dat verzoeker eerder beperkte stappen nam om zijn rechten ten volste te doen gelden. Uit de voorgaande vaststellingen, gepaard met het feit dat verzoeker niet over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt, blijkt genoegzaam dat verzoeker in staat moet zijn om in Griekenland een duurzaam leven op te bouwen zonder dat er daarbij een risico op ernstige materiële deprivatie bestaat.

Waar verzoeker verklaart dat hij bij aankomst in Griekenland onderworpen werd onderworpen aan mensonterende omstandigheden, overweegt de Raad dat deze feiten zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context situeren. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming aan wiens status diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Verzoeker maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan, gelet ook op de korte tijd die hij er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming en zijn gebrekkige inspanningen om een leven op te bouwen in Griekenland, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien. Waar hij in zijn verzoekschrift een betoog ontwikkelt omtrent de situatie waarmee begunstigten van internationale bescherming geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, gaat verzoeker eraan voorbij dat deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt.

9. Waar verzoeker gewag maakt discriminatie en racisme, moet worden bemerkt dat hieruit evenmin kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, hoe betreurenswaardig dit ook is. De Raad benadrukt ook dat een persoonlijke negatieve ervaring met de politie niet automatisch betekent dat de Griekse autoriteiten niet in staat zijn om passende bescherming te bieden.

10. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

11. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.”

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. VAN CAMP